

»Men du veed det jo.«

»Ja, men det er mig ikke nok. Jeg vil høre dig sige det. Jeg maa dog een Gang høre, hvordan det lyder, naar min Kæreste siger mig, at han elsker mig. — Gør det, Per!«

»Men kære, jeg har da virkelig ofte sagt dig, at — —«

»Ikke med de Ord, Per! Og det er netop dem, jeg vil høre. Husk paa, at det er de tre Ord, vi Kvinder hører lyde i vore Drømme, lige fra vi kommer hjem fra vort første Bal. Sig dem, Per! . . . Skal jeg maaske hjælpe dig paa Gled? Altsaa — nu gentager du mine Ord —
Jeg —«

»Jeg«, gentog Per.

»*Elsker* —«

»Nej vist ikke, min Pige,« indvendte Per, rød i Hovedet, og holdt Haanden for hendes Mund. Og da hun blev ved at tigge, gjorde han sig næsten vred og frigjorde sig for hendes Arme.

— — —

Og dog — hvor lettet han virkelig ofte følte sig, naar han om Aftenen, efter den sidste, stormfulde Afsked ude i Forstuen, kom ud paa Gaden og tændte sig en Cigar — han havde dog aldrig Lyst til straks at gaa hjem, endmindre til som i gamle Dage at drive ind paa en Kafe. Han kunde blive ved at gaa omkring i Gaderne, helst i de stille og mennesketomme, for at give sig hen i